

– Kavakløddu Føroyar um jóltíðir skulu als ikki undirmetast, sigur hon sorgblíð. Hóast hendan tíðin ofta tykist myrk og køld so er jólaboðskapurin í andsøgn við ta myrkri og kuldan vit kenna uttanfyri. Hetta er ein tíð har vit eiga at geva okkum stundir til at vera saman við teimum sum eru okkum kær. Nakað flest okkara gera alt ov sjáldan.

Liva lívið

Hon hugleiðir um hvussu jólini eru heima saman við familjuni í Føroyum. Hvussu spent hon var sum smágenta jólaaftan tá hon vaknaði. Dunnan var longu í ovnum, og mamman gekk og stákaði og legði síðstu hond á verkið. Børnini sótu øll við morgunmatarborðið, og sluppu at lata eina gávu upp, áðrenn tey fóru við pápanum í kirkju. Hon sigur at sum barn snúðu jólini seg í stóran mun um gávurnar, men at hetta broytist sum árinu gingu, og hon byrjaði

at seta spurnartekin við upprunan av jólunum. Hvørt ein velur at trúgva jólaboðskapinum ella ikki, heldur Lillian at kærleikin ræður á jolum, og at ein ikki kennur so stóran kærleika nakra aðra tíð av árinum, sum ein ger júst nú á jolum tá fólk geva sær stundir til hvønn annan, hóast mongu jóla-ørindini og møguligu strongdina.

Jólini hjá Lilliuni eru ikki longur bert gávurnar, men nú snúgva tey seg eisini um gávuna at geva uttan at vænta nakað afturfyri, gávuna at síggja tað stóra í tí lítla og gávuna sum er lívið sjálvt. At liva lívið til fulnar, sigur hon endhugað.

– Tað sum eg vil vísa á er at tað er umráðandi at viriðsmeta lötuna og minnst til at liva meðan man kann. Ein skal tora at taka av teimum møguleikunum ein verður bjóðaður og gera tað í rættast er fyri ein sjálvan, sigur hon.

Gleðilig jól

Hon leggur áherðslu á, at vit áttu øll at liva lívið soleiðis, sum vit sjálvi ynskja tað. Hon sigur at hon fær ofta at vita frá fólki, at hon tykist duga væl at hugna sær og fáa best burturúr. Men hon sigur at hetta er eitt val, sum einhvør kann taka.

– Tað sum eg haldi er ein tann stórsti feilurin sum mong á mínum aldri gera í dag, er at tey fara undir lesnað uttan at vita um tey veruliga hava hug. Tað er vorðið ein sjálvsfylgja og okkurt ein ger tí hini gera tað. Hetta skal ikki skiljast soleiðis at eg ikki havi virðing fyri sjálvsaga, tí tað havi eg, sigur hon.

Men tað sum Lillian ger kann ein og hvør gera, tí tað er eitt ítøkiligt val.

Jólini í ár verða gleðilig, heldur Lillian. Hetta sigur hon tí hon hevur avgjørt at tey skulu verða tað.

– Eg havi valt at hesi skulu verða eini gleðilig, lærurík og ørvísi jól, sum eg fari at goyma í minninum restina av

lívium, sigur hon.

Lillian heldur at hon hevur lært ómetaliga nógv eftir at hava búð í fyra ymiskum londum við so ymiskum mentanum og siðvenjum. Tað er áhuga-vert at samanbera londini hvørt við annað og hetta ger eisini at hon sær heimlandið við nýggjum eygum tá hon er heima, sigur hon. Tá hon hyggur á siðvenjirnar í londunum hon ferðast í verður kærleikin til egnar siðvenjir og virðingin ta stórri.

Hvørt Lillian verður heima í Føroyum, í Meksiko ella onkra heilt aðra staðs næstu jól hevur hon als ikki tikið støðu til enn. Hendan sesongin endar í mars ella apríl, men enn er ongin avgerð tikin, sigur hon - hon hevur nógv spennandi tilboð í væntu.